

JÁN BABARIK

JUMPER

MARENČIN PT

JÁN BABARÍK

J U M P E R

MARENČIN PT

Vydanie knihy z verejných zdrojov podporil

U. fond
na podporu
umenia

© Ján Babarík, 2019

© Mareňčin PT, spol. s r. o., 2019

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover design © Michal Šplho · Design Amorandi

Layout © Mareňčin Media, s. r. o.

800. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0479-4

STATOČNÝ CHLAPÍK

Karol Pupala dvakrát autom obkrúžil blok, kým hľadal parkovacie miesto. Napokon sa rozhodol porušiť pravidlá a zaparkoval na tráve medzi dvomi platanmi. Nestihol ani poriadne vystúpiť z auta a už pri ňom stála mladá žena v uniforme košickej mestskej polície.

„Tu nesmiete parkovať,“ povedala.

Karol si nacvičeným pohybom odhrnul sako a ukázal odznak, pripnutý na opasku.

„Pupala, kriminálka Žilina. Dvakrát som to tu obišiel a nenašiel som...“

„To je v poriadku. Ako dlho sa zdržíte?“

„Nie viac ako hodinu. Len vypočujem jednu pani.“

„Dobre. Dám pozor, aby sme vám nezaložili papuču,“ povedala a usmiala sa naňho. Prejav kolegiality s kriminalistom jej robil dobre.

„Ďakujem,“ povedal Karol a tiež sa usmial. Keď okolo nej prechádzal k vchodovým dverám, ešte jej priateľsky kývol hlavou.

Mária Hatalová ho zrejme videla z okna, lebo dvere otvorila bzučiacom ešte skôr, ako jej stihol zazvoniť. Napriek tomu stlačil zvonček.

„Už vás čakám,“ ozvalo sa z reproduktora.

„Ale ja neviem poschodie.“

„Druhé.“

Počkal si na výťah. Bolo dosť dusno a chôdzou po schodoch by sa zbytočne spotil. Dvere bytu na druhom poschodí mu otvorila príjemná mestská dáma. Mala vkusne upravené šedivé vlasy, jemný mejkap a pohodlné domáce oblečenie. Očividne sa nesnažila svojich sedemdesiat rokov zakrývať, len prikrášliť. Avšak chôdza ju zrádzala. Ani palička v ruke jej nepomohla schovať problémy. Karol vedel o jej nedávnej transplantácii bedrového kĺbu.

„Pupala,“ predstavil sa. „Hovorili sme spolu po telefóne.“

Usmiala sa naňho a pokynula mu, aby vstúpil.

„Ja viem. A nemusíte sa dovnútra ponáhľať, nech susedia vidia, aké mám návštevy.“

Karol vošiel a vyzul sa v predsieni.

„Dáte si kávu, čaj?“

„Len vodu, prosím. Z vodovodu.“

Keď sa usadili v obývačke, on na gauči, ona v hojdacom kresle oproti, spýtala sa:

„Tak ma teda prekvapte. Som zvedavá, čo vám stálo za to, aby ste sem prišli až zo Žiliny.“

Karol sa napil. Hoci bol smädný, nevypil celý pohár naraz, lebo predpokladal, že by hneď vstala a išla mu ho znova naplniť. Nechcel jej ešte príťažlivosť, keď videl jej problémy s chôdzou.

„Ako viete, kvôli výstavbe zjazdovky na Kysuciach zrovnali so zemou rodný dom vašich rodičov, teda, skôr môžeme hovoriť o rozpadnutej drevenici na samote, a exhumovali ich pozostatky, keďže obaja boli pochovaní neďaleko.“

„Áno, áno, isteže viem, veď som na to dávala u notára súhlas.“

„Áno. Podľa vašich inštrukcií budú pozostatky prevezené do Košíc a pochované v miestnom cintoríne.“

„Joj, veď už konečne. Odkedy mám problémy s kĺbom, som

pri ich hrobch nebola. Takto mi to bude lepšie, aj na Všetich svätých, viete. Ale nejako sa to naťahuje. Veď ich vykopali pred dvomi týždňami.“

„Kedy ste naposledy boli pri ich hrobch?“

„To ste ma zaskočili... Hádám aj desať rokov to už bude. Viete, s tým mojím kľbom... Keby sa tam dalo prísť autom, zať by ma raz za rok vyviezol, lenže to je ešte skoro kilometer pešo, od... od... čo musí odparkovať. Dakedy zapriahli koňa do voza, a či pršalo, alebo snežilo, stále vyšli. Ale my sme tam už potom nebývali, otec postavil dom v Lutišách. Chodievali sme tam len na opekačky alebo pozbierať ovocie na jeseň. Aj čučoriedky aké tam rástli, to keby ste videli! A tých malín! Pánečku, aj za dve vedrá sme nazbierali. To potom moja mamka...“

„Prepáčte, nerád vám skáčem do reči, ale musíme sa vrátiť k veci.“

Mária Hatalová sa pobavene zasmiala.

„Ja som taká stará baba, viete? Málo mám návštev, a keď sa rozpovedám, neviem kedy...“

„Všimli ste si vtedy pred desiatimi rokmi na hrobch niečo zvláštne?“

„Ehhh, nie. Boli zarastené starou trávou, viete, nikto sa o ne pravidelne nestará, to nie je ako na cintoríne. Aj kríky na nich rástli, kadečo, ale to sme vždycky povytínali. No teraz ako to muselo vyzeráť, to si nechcem...“

„Niekto iný tam bol počas tých desiatich rokov?“

Nakrátko sa zamyslela a zvráštla čelo.

„Nemyslím. Deti tam nechodia... Dcéra so zaťom žijú v Rakúsku a odkedy bývam tu, chodievajú ma navštevovať sem. Načo by chodili staré hroby obzerať? No a syn, chudák, zomrel. Už je to dávno, dvadsaťdva rokov, si predstavte, ako ten čas letí.“

„Spomínate si na pohreb svojho otca?“

„No pravdaže! To bolo v roku 1975. Mala som dvadsaťsedem rokov. Otec zomrel veľmi náhle. Nič mu nebolo, zdravý ako repa a naraz zomrel. Nie celkom naraz, viete? Večer sa začal cítiť zle, slabo, a z hodiny na hodinu sa to stupňovalo. Kým sme sa spamätali a zavolali sanitku, tak odišiel.“

„Dávali ste mu niečo do hrobu? Okrem kvetov?“

„No áno, tá jeho slávna truhlička! Našli ste ju tiež? Mal takú hrubú železnú truhličku. Vyzerala skôr ako trezor. Do nej si zamykal svoje poklady. Otec bol veľmi... veľmi tajuplný, viete? Ten vám vedel rozprávať o takých veciach, že sme iba ústa otvárali. Všetky deti ho milovali.“

„Čo bolo v tej krabičke?“

„Neviem už presne. Ja som vtedy už niekoľko rokov žila svoj život v Dolnom Kubíne, viete? Toto už presne neviem. No, rôzne veci, ktorými nás v detstve ohuroval. Ale niektoré nám nikdy neukázal. Tá truhlička bola vždy zamknutá. Len on sa do nej vedel dostať.“

„Našli sme tam mobil.“

„Ako... Ako prosím?“

„Mobil. Mobilný telefón. Alcatel One Touch, rok výroby 2000. Horná stena truhličky bola prehnitá, celá jeho rakva, aby ste mi rozumeli, bola zhnitá a prakticky neexistovala. Tá kovová truhlička sa relatívne dobre zachovala, ale vrch bol skorodovaný a prepadnutý. Do vnútra prenikla zemina a vlhkosť, čo urýchlilo rozklad predmetov. Predpokladám, že touto cestou sa do truhličky dostal aj telefón.“

Mária Hatalová strnulo hľadela do prázdna pred sebou, akoby prestala vnímať.

„Pani Hatalová, ste v poriadku?“

„To nie je možné,“ hlesla.

„Isteže nie. Ako som povedal, telefón sa do truhličky vsypal cez zhnitý vrch. Otázkou je, kto a prečo ho tam dal. Keďže sme v hrobe našli pozostatky len jedného človeka, musíme pracovať s hypotézou, že to nemusí byť váš otec. Je možné, že sa tam mafia v deväťdesiatych rokoch zbavila nejakého tela. Z toho obdobia je množstvo nezvestných osôb. Možno niekoho pochovali do starého hrobu, aby sa vyhli riziku vyšetrovania pri náhodnom objave kostí. A stratili pri tom telefón.“

„To nie je možné,“ zopakovala.

„Pozostatky, ktoré sme v hrobe našli, sme poslali na dôkladnú expertízu, ktorá potvrdí, či pochádzajú z jedného človeka a z jedného, povedal by som, pohrebu. A ten mobil sme tam, samozrejme, poslali tiež. Preto sa ten prevoz tak natahuje.“

Hatalová sa s námahou postavila. Keď sa pozrela na Karola, už nemala ten svoj vlúdny pohľad. Brada sa jej mierne triasla.

„Odídte, prosím.“

Karol sa váhavo postavil. Očakával, že ju to rozruší. Nieкто prekopal hrob jej otca, koho by to nechalo chladným, však? Ale myslel si, že to bude miernejšie.

„Mám odísť?“

„Áno, choďte. Nechajte ma samú.“

„Ono v podstate...“

„Choďte! Prosím!“

Na to sa Karol rýchlo postavil, pokynul jej, aby ostala sedieť a odišiel. Keď za sebou zavrel vchodové dvere, uistil sa, že sú dobre zavreté. Pustil sa pešo po schodoch, potreboval premýšľať a chôdza na to bola lepšia ako postávanie vo výťahu. Prekvapila ho jej reakcia. Nechcel jej ublížiť, ani ju nahnevať. Naopak, od začiatku mu bola sympatická a mrzelo ho, že sa takto rozišli. Urobil niekde chybu? Možno bol príliš necitlivý

pri tej zmienke o mafiánoch. Asi podcenil závažnosť informácie, že na pozostatky jej otca ktosi hodil mŕtvolu zločincina. Alebo obeť zločinu.

Vo vchode vyhľadal jej schránku a vhodil do nej svoju vizitku, na ktorú napísal ospravedlnenie.

Mestská policajtká stála na chodníku pri vjazde na hlavnú cestu. Keď autom prechádzal okolo nej, kývol jej. Spočiatku ho nespoznala, potom sa zoširoka usmiala a srdečne odkývala. Hoci už bolo takmer sedem hodín večer, teplomer ukazoval 27 stupňov. Zapol klimatizáciu a zamieril si to na výpadovku na Prešov. Čakala ho dlhá cesta do Žiliny.

Ráno ho zobudilo zvonenie mobilu. Kým prijal hovor, stihol si pozrieť čas na digitálnych hodinách: 5:45. Spal sotva päť hodín.

„Pupala,“ povedal.

„Vrábeľ. Príď ku mne do kancelárie, hneď ako prídeš do práce.“

„Dobre, šéfe.“

„Bol si včera u tej... V Košiciach?“

„Hej.“

„Dobre. Už si na ceste?“

„Hej.“

Posadil sa a pretrel si oči. Počul, ako sa manželka Gabika za jeho chrbtom zahniezdila.

„Prečo ti nedajú pokoj? Veď si prišiel takmer o polnoci.“

„To nič. Ešte si polež.“

Keď ho zozadu objala okolo krku, zacítil na chrbte jej tvrdé brucho.

„Spite obaja. Keď sa narodí, už sa nevyspíme.“

Otočil sa k nej a bozkali sa na ústa.

„Nemám vstať a urobiť ti raňajky, kým sa osprchuješ?“ spýtala sa.

„Nejdem sa sprchovať, ani raňajkovať.“

„Ako myslíš. Na obed prídeš?“

„Neviem.“

Na majora Vrábľa, zástupcu riaditeľa žilinskej kriminálky, musel takmer polhodinu čakať. Rozladilo ho to. Vyhnal ho z postele preto, aby naňho čakal na chodbe?

Vrábeľ sa prihnal ako víchor, dobre, že nie poklusom. Rozopnuté sako mu vialo okolo veľkého brucha.

„Pod' dnu,“ povedal Karolovi, keď okolo neho prechádzal. „Valika, dve kávy,“ prikázal sekretárke, ale vzápätí sa opravil: „Len jednu, Karol hneď pôjde.“

Keď vošli do kancelárie, Karol za sebou zavrel spojovacie dvere a ostal stáť. Vrábeľ mu jasne naznačil, že stretnutie bude krátke.

„Počúvaj, máme na stole to zavraždené dieťa, čo sme našli vo Váhu. Už sú to štyri dni a poriadne sme sa nepohli z miesta. Som nasratý, lebo riaditeľ je nasratý, lebo prezídium je nasraté, lebo minister je nasratý. Ak to do týždňa neuzavrieme, budú chcieť môj krk. Celé Slovensko ten prípad sleduje, blížia sa voľby a tak ďalej. Počúvaj, Karol... Sem mi to položte, Valika, na tie papiere, inde nie je miesto,“ povedal sekretárke, ktorá bez zaklopania vošla a priniesla mu kávu.

„Kde sme to... Potrebujem ťa tam do tímu. Vyšetrowanie vedie Kamil, žiada si ťa tam. Ale tamtá vec s mobilom mi nedá spať. Buď to súvisí s nejakou mafiánskou vraždou, alebo len ktosi pred pätnástimi rokmi chcel vykradnúť hrob a stratil tam telefón. Bohvie. Škoda, že tí kreténi pri vykopávaní celú krabicu rozbili, takže teraz už nezistíme, či ten mobil do nej

spadol, alebo čo. Sa tam zviezol so zemou? Zajtra to idú celé splanírovať, dnes je posledná šanca ešte sa tam poobzerať. Dám ti dvadsaťštyri hodín. Potom ten prípad odložíš a pridáš sa ku Kamilovi. Zajtra by mali prísť výsledky expertízy, uvidíme. A potom už nebudeme plytvať časom na hľadanie majiteľa strateného mobilu. Chápeš? Dvadsaťštyri hodín. Ešte si tu?“

Ani nie o pätnásť minút už videl Žilinu v spätnom zrkadle služobného auta. Premýšľal, čím začne. Napokon sa rozhodol, že najlepšie bude začať vyšetrovanie kávou a raňajkami. Zastal na benzínke pred Terchovou, kde si kúpil veľkú kávu a bagetu s tuniakom a zeleninou. Vonku si sadol k masívnemu drevenému stolu do tieňa košatej brezy. Kým jedol, zavolať z mobilu na obvodné oddelenie polície v Terchovej a poprosil ich, aby sa pozreli v archíve, či v ich obvode v rokoch 2000 až (ako dlho môže mať človek jeden mobil?) 2005 nemali vraždu s nedohľadanou obeťou.“

„Prepáč, že si to sám nevyhľadám,“ povedal do telefónu operáčnemu, „ale mám len pár hodín a neverím, že u vás nájdem niečo, čo by ma zaujalo. Len vás nechcem preskočiť.“

„Jasné, pozriem sa ti na to. Vlastne, ani nemusím. Určite sme tu nič také nemali. Ja som tu už vyše dvadsať rokov a mali sme tu za celý čas len jednu vraždu a možno dve-tri zabitia. Keď sa chlapi pobili. Telá sa vždy našli.“

„Hm, to som čakal,“ zahuhňal s plnými ústami Karol. „To k vám ani nejdem. Ďakujem, maj sa.“

„Ale mali sme tu jedného strateného,“ povedal policajt, keď Karol chcel už-už zložiť.

„Akého strateného?“

„Nepamätám si to presne, ale bolo to vtedy niekedy. Stratil sa v lese a jeho frajerka sa z toho pomiatla. Veď príď, nájdem spis.“

Karol do seba rýchlo natlačil bagetu a kávu dopíjal už cestou k autu. Na obvodné oddelenie prišiel ani nie o desať minút. Už tam predtým raz či dvakrát bol.

Operačný bol päťdesiatnik, nadstrážmajster, určite aspoň o pätnásť rokov starší ako on. Ale keď už mu tykal do telefónu, ostal pri tom.

„Servus. Karol Pupala, kriminálka Žilina.“

„Ondro Mucha. Sadni si u nás. Dáš si kávu?“

„Teraz som dopil. Pozrieme sa na ten spis?“

Karol vedel, že by si mali vymeniť zopár priateľských, nepracovných viet, ale nemal na to čas.

„Čaká ma dlhý deň a tehotná manželka,“ povedal na ospravedlnenie.

„Jasné,“ povedal nadstrážmajster azda až príliš žoviálnym tónom. „Mladý išiel pozrieť staré zvodky. Vtedy sme to ešte do počítačov nepísali. Ja ani teraz nie. Mladému dávam písať. Naozaj si nedáš kávu? Zopár minút to potrvá.“

„Nie. Alebo hej. Máš turka?“

„Jasné!“

Karol si sadol na stoličku k papiermi zapratanému stolu. Nadstrážmajster zapol rýchlovarnú kanvicu a do hrnčeka odmeral dve kopcovité lyžičky mletej kávy.

„Môžem tu sedieť?“ spýtal sa Karol.

„Jasné. On má dnes voľno. Som tu len ja s mladým. A ešte máme dvoch, išli k nejakej malej autonehode v Belej.“

„Ehhh... Jano? Prepáč, zabudol som meno.“

„Ondro.“

„Ondro, iste. Spomínaš si na ten prípad?“

Nadstrážmajster zalial kávu a niesol ju Karolovi.

„Hej, hej. Trochu som si to oprášil, kým si prišiel. Dvaja mladí išli na túru, zablúdili, ona sa zbláznila a jeho sme nikdy

venašli. Nevie, či sa dačo zistilo, lebo to robili vaši zo Žiliny. My sme to len zadokumentovali a podali ďalej. Oni boli aj tak Žilinčania, tí mladí.“

„Ako zbláznila? Ako to myslíš?“

„No zašibalo jej, normálne. Že vraj... Aha, náš mladý.“

Do miestnosti vošiel sotva dvadsaťpäťročný podpráporčík. Hodnosťou vyššie ako Mucha, ale v Terchovej sa na to očividne nehrali.

„Nože, daj mu to na stôl,“ pokynul mladému nadstrážmajster a chrochtavo sa zasmial. Ktovie na čom. Karol sa poďakoval a zobral starú zvodku z mája 2001. Odchlípol si z kávy. Nechutila mu. Nadstrážmajster medzitým mladému niečo polohlasom povedal a mladý odišiel.

V hlásení vo zvodke sa písalo v podstate to isté, čo mu Mucha povedal. Milan Macek a Viera Slezáková, tak sa tí dvaja volali, zabúdli kdesi na lazoch nad Lutišami. Písalo sa, že to bolo na samote „U Čižmárov“.

„To ešte existuje, to U Čižmárov?“ spýtal sa nadstrážmajstra.

„No bohvie! Tam teraz stavajú zjazdovku, to je tam niekde. Ale nie tam, kde ten telefón našli.“

Karola to prekvapilo. „Počul si o telefóne?“

„Jasné, veď k nám to prišli nahlásiť. My sme to potom predali vám.“

„Aha.“

„Čižmárovci sú na druhej strane kopca, ale tam to už asi stihli zrovnať.“

„Takže toho... Maceka ste nikdy nenašli?“

„Vy ste ho nikdy nenašli. My sme ho nehľadali, hahaha!“

Do miestnosti sa vrátil mladý.

„Máš to?“ spýtal sa ho nadstrážmajster.

Podpráporčík prikývol a položil pred Karola papierik s ručne napísaným menom a adresou.

„To je ona,“ povedal. „To dievča. Žije v Ružomberku.“

Karol sa usmial a vstal od nedopitej kávy.

„Ďakujem, chlapci. Veľmi ste mi pomohli. Musím už ísť.“

„Jasné, veď na to sme tu,“ povedal nadstrážmajster a prikročil ku Karolovi s natiahnutou rukou.

Viera Slezáková, Sihoť 215/7, Ružomberok, bolo napísané na lístku. Polhodina autom. Karol zvažoval, či by najprv nemal ísť na stavbu zjazdovky, veď Slezáková mu neujde. Potom to zavrhol. Čo by tam robil? Hroby sú už rozkopané, všetko je tam hore nohami, len by strácal čas. Ak ho Slezáková nikam nedoviedie, vráti sa domov a bude pár hodín s manželkou. Keď sa pridá k vyšetrovaniu vraždy toho dieťaťa, doma veľa času nepobudne.

K jej bytu v čerstvo zateplenom paneláku s novou fasádou prišiel o pol desiatej. To znamenalo, že bude mať veľkú šancu byť už na obed doma v Žiline. Vrábel sa to nemusí dozvedieť. Zajtra mu povie, že nezistil nič, napíše správu, ako po odchode z Ružomberka ešte tri hodiny skúmal okolie tých hrobov a hotovo.

Slezáková nebola doma, ale susedia mu prezradili, že často chodíva na prechádzky do blízkeho lesa, takto z rána, kým ešte nie je príliš teplo. Počkal by ju vonku, pod stromami boli lákavo vyzerajúce lavičky, ale nepozná ju. Prešla by okolo neho a on by to nevedel. Musel čakať pri jej byte. Sadol si na schody a vychutnával si ich chlad.

Prišla o štyridsať minút. Už keď ju počul kráčať po schodoch, akosi vytušil, že je to ona. Bola to pekne vyzerajúca štyridsiat-

nička s veľmi sviežou postavou, ale strhanou tvárou. Ani nie vráskavou, skôr vyhasnutou. Akoby žila len preto, že musí.

Všimla si ho ešte skôr, ako sa postavil.

„Dobrý deň,“ pozdravil. „Karol Pupala, kriminálka Žilina.“

Neprítomne mu kývla hlavou a začala odomykať dvere. Na jeho prítomnosť zareagovala len tým, že zrýchliła pohyby.

„Mohli by sme sa porozprávať?“

Slezáková otvorila dvere a vstúpila dnu. Vyzeralo to tak, že mu tie dvere zabuchne pred nosom. Karol ich zastavil rukou.

„Viem niečo, čo by vás mohlo zaujímať. A vy viete niečo, čo zaujíma mňa.“

Skúsila zavrieť dvere, ale keď videla, že ho nepretlačí, otvorila.

„Už som povedala všetko. Dokonca dvakrát. Najprv to, čo sa stalo, potom to, čo ste chceli počuť. Ktorú verziu vám mám povedať teraz?“

Karol sa oprel jednou rukou o zárubňu, druhou o pootvorené dvere. Nechcel na ňu tlačiť, ale ani nechcel len tak odísť.

„Pravdu povediac, nečítal som ani jednu z tých verzií. Ešte pred dvomi hodinami som o vás nevedel. Pracujem na inom prípade, ale je tu nejaká šanca, že to s vami súvisí. Prosím, pustite ma dnu.“

Slezáková na chvíľu zaváhala, potom odstúpila od dverí a pokynula mu, aby vošiel.

„Vyzujte sa,“ povedala.

„Áno. Ďakujem.“

Byt mala zariadený skromne, ale pekne a čisto. Žiadne stopy po mužovi v domácnosti, zato veľa rôznych kresťanských symbolov. Na stolčeku pri kuchyni soška Panny Márie so zapálenou sviečkou (musela horieť, kým bola na prechádzke, lebo teraz určite nemala čas ju zapáliť), vedľa sviečky ruženec.

Pri zrkadle na chodbe obraz Ježiša s trňovým vencom okolo hlavy, spod ktorého vytekala krv. V kuchyni, kde ho usadila ku stolu, bola na konci kuchynskej linky asi polmetrová socha ukrižovaného Krista. Nič veselé.

„Urobím vám kávu, ja som už mala,“ povedala.

„Ste veriaci?“

„Nie! S tým Ježišom klepem rezne!“

„Prepáčte. Naozaj vám nechcem kaziť deň. Len mi, prosím, porozprávajte, ako sa váš priateľ stratil. Povedzte mi tú pravdivú verziu.“

Otočila sa k nemu s plechovkou kávy v jednej ruke a lyžičkou v druhej. Chvíľu stála so zovretými perami, potom pokrútila hlavou:

„Nie. Už ľutujem, že som vás pustila dnu. Vždy, keď som to rozprávala, zo mňa urobili blázna. Debila.“

„Ja tu nie som preto, aby som z vás niečo robil.“

„Vraveli ste, že máte nejaký prípad, ktorý so mnou súvisí.“

„Netvrdím, že súvisí. Ale môže.“

Voda v rýchlvarnej kanvici s hukotom zovrela.

„Povedzte najprv vy, potom poviem ja,“ povedala, kým zalievala kávu.

Karol sa zahniezdil. Zvažoval, či jej všetko povedať, ale ten nápad sa mu nepáčil.

„Našli sme niečo zaujímavé. Veľmi zvláštnu vec tam, kde by nemala byť. Nechcem vám teraz povedať viac, aby vás to neovplyvnilo v rozprávaní. Prosím, verte mi. Keď skončíte, poviem vám to, aj keby tam nebol žiadny súvis s vaším prípadom.“

Sadla si oproti nemu a zadívala sa mu do očí. Po prvýkrát, odkedy sa stretli.

„Ja nemám žiadny svoj prípad. To sa jednoducho stalo a tam nie je čo vyšetrovať.“

„Povedzte mi to.“

Vzdychla si a zadívala sa z okna. Potom začala pozvoľne rozprávať. Očividne nie preto, že by bola zvedavá na jeho objavy. Začala preto, aby sa ho zbavila, neskôr aj ju samotnú nahlas prerozprávané spomienky pohltili.

Jej rozprávanie sa začalo zaujímavým popisom toho, ako pred sedemnástimi rokmi s priateľom zablúdili v hlbokých kysucých horách, potom však z reality prešlo do zjavnej fantázie. Desivej a hroznej fantázie, až z toho mal husiu kožu. Už sa s takými prípadmi stretol. Človek niekedy zažije veci, ktoré nie je schopný stráviť. Jeho vedomie vtedy pochopí, že záťaž je priveľká a pri dlhodobom spomínaní by mala devastačné účinky, tak ju jednoducho vymaže a nahradí niečím, s čím sa dá žiť.

Karol rozmýšľal, čo také sa v tých horách muselo stať, že si to jej myseľ v sebaobrannej snahe nahradila takouto hrôzou.

„Neveríte mi, čo?“ spýtala sa, keď skončila. Znelo to ľahostajne, zrejme už bola zvyknutá. Karol sa rozhodol byť úprimný.

„To, čo ste mi povedali, je desivé. Aj ako vymyslený príbeh by to človeka nesmierne vystrašilo, nieto ešte skutočný... Popravde, ťažko tomu uveriť. Vy ste naozaj a hlboko presvedčená, že sa to stalo takto?“

„Áno. Naozaj a hlboko. Ale nebudem vás presviedčať. Je mi to jedno. Vidím, že kávu ste dopili, tak mi ešte povedzte, čo ste to našli a potom choďte.“

„Máte niečo po vašom priateľovi, z čoho by sme mohli získať jeho DNA?“

„Nie. Povedzte mi, čo viete.“

Karol poklepal rukou po stole, kým premýšľal, či jej to povedať. Tie kosti, ktoré vykopali pri telefóne, môžu veľmi ľahko patriť jej priateľovi. Ona môže byť páchatelom a celý ten cirkus okolo je len hrou. Mohlo sa stať všeličo.

„Developerská firma tam stavia zjazdovku. Nechali exhumovať 50-ročné hroby starousadlíkov z akejsi samoty. V jednom z nich sa našiel mobilný telefón vyrobený pred osemnástimi rokmi.“

Slezákovú myklo a takmer jej z rúk vypadol pohár vody.

„Ak... Aký mobil?“

„Alcatel One Touch.“

„Taký malý? Červený?“

„Teraz je už stmavnutý, ale áno, pôvodná farba bola tma-vočervená.“

Slezáková sa úplne zmenila. Zrazu ožila každou bunkou, aj keď pozitívnej energie by sa v nej veľa nenašlo. Spodná pera sa jej roztriasla, kútiky úst stiahli a oči zaliali slzami. Niečo nezrozumiteľne zamrmlala a odišla z izby. Na chodbe sa hlasno rozplakala, potom sa zavrela v kúpeľni.

Karol chvíľu sedel, uvedomujúc si, že jej šok nie je hraný. Inštinkt kriminalistu mu našepkával, že čokoľvek sa stalo jej priateľovi (nemohol si spomenúť na jeho meno a nechcelo sa mu vyberať zápisník), Slezáková s tým nemala nič spoločné. Ak aj mala, nie ako páchatel, skôr spoluobeť.

A ten jej príbeh... Úplná šialenosť. Keby mu ho povedala v noci, bál by sa zísť potme po schodoch. Jedno však vedel určite – je na správnej adrese. Pravdepodobne našiel majiteľa mobilu, zrejme aj majiteľa kostí.

Uvedomil si, že v kúpeľni je úplné ticho. Čo ak si tam... Niekoľkými dlhými krokmi sa dostal ku dverám a prudko ich rozrazil.

Slezáková sedela na vani a vystrašene sa strhla.

„Ste v poriadku?“ spýtal sa a rýchlo sa rozhlíadol. Žiadna krv, ani lieky. Dobré.

„Vylakali ste ma,“ povedala.

„Vy mňa tiež. Nejdete už do kuchyne? Musíme si ešte zopár vecí vysvetliť.“

„Áno, idem.“

Karol stál a díval sa na ňu, ako sedí. Nespokojne sa zamrvila. Pochopil.

„Prepáčte, počkám tam.“

Keď za ním po chvíli prišla, bola upravená, dokonca s náznakom rýchleho mejkapu. To bolo dobré znamenie.

„Dáte si ešte kávu?“ spýtala sa.

„Už nie, ďakujem.“

„A niečo pod zub?“

„Nie. Prosím, sadnite si,“ vyzval ju, ako keby tam on bol doma.

„Ja si spravím kávu,“ povedala Slezáková a postavila sa k linke, chrbtom k nemu. Uvedomil si jej príťažlivú postavu. Zvláštne, spredu tak pekne nevyzerá. To robí tá strhaná tvár.

„Keď zmizol váš priateľ, čokoľvek sa mu stalo, predpokladám, že tam tie hory polícia obrátila hore nohami.“

„Áno,“ povedala. „Hľadali ho všade. Nikde ani stopy. Kde presne boli tie hroby?“

„Volajú to U Koštúrovcov. Teraz sa tam robí zjazdovka. Poznáte to?“

„Pravdaže. Niekoľkokrát som tam odvtedy bola. Vždy s niekým, sama sa neodvážim. Koštúrovci sú na druhej strane kopca.“

Sadla si k stolu so šálkou kávy. Ruka sa jej triasla, šálka hrkotala na tanieriku.

„U Koštúrovcov to vyzerá celkom dobre. Tam sa ešte po vojne bývalo. Odsťahovali sa až niekedy v šesťdesiatych rokoch. Ale Čižmárovci, kde zmizol Milan, pomreli ešte pred vojnou a odvtedy to len chátralo.“

„Pomreli? Neodsťahovali sa?“

„Nie,“ pokrútila hlavou a do očí sa jej znovu natlačili slzy. „V roku 1937 ich niekto pozabíjal. Všetkých. Preto tam straší. Zistila som si to, keď som pátrala po Milanovi.“

Obaja stíchli. Karol sa chcel pýtať na množstvo vecí, ale cítil, že treba počkať.

„Ste policajt,“ povedala po chvíli. „A chlap. Choďte tam prespať, prosím. Ja na to nemám odvalu. A uvidíte, čo sa bude v tom zbúranisku diať.“

Pozerala sa na neho s nádejou a prosbou. Karol pokrútil hlavou.

„Žiadne zbúranisko neexistuje. Tá strana kopca je už zrovnaná so zemou. Dnes buldozénom zrovnajú aj Košťúrovcov.“

„Tak to je koniec,“ povedala a v hlase jej bolo cítiť úľavu. Už nebude musieť bojovať s nutkaním ísť tam ešte raz prespať.

„Máte nejakú predstavu, ako sa jeho mobil mohol ocitnúť meter a pol pod povrchom zeme?“

„Viete to, čo ja,“ mykla plecami. „Tí, čo odpoveď poznali, sú tam pochovaní.“

„Boli tam pochovaní 50 rokov pred zmiznutím vášho priateľa.“

„Povedala som vám, čo sa stalo. Keby niekto z tých ľudí žil, odpovedal by vám.“

„Ich dcéra žije.“

Slezáková ustrnula s pohľadom upretým von cez okno a spracúvala, čo práve počula.

„Ich dcéra?“

„Áno.“

„Koľko má rokov?“

„Sedemdesiat.“

„Ona vie!“ hlesla a rozrušene sa naňho pozrela. „Ona určite pozná pravdu! Povedali ste jej o tom telefóne?“